

Sygn. akt I C 2253/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Dalba

Protokolant: Anna Pętkowska

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2014 r. w Warszawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko pozwanemu (...) Europ (...) z siedzibą w L. działający za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. Oddział w Polsce
o zapłatę

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda K. K. na rzecz pozwanego (...) Europ (...) z siedzibą w L. działającego za pośrednictwem (...) Sp. z o.o. Oddział w Polsce kwotę 66,42 zł. (sześćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od powoda K. K. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie kwotę 388,80 zł (trzysta osiemdziesiąt osiem złotych i osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Sygn. akt: I C 2253/12

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 28 czerwca 2011 roku (złożonym 06 lipca 2012 r. – data prezentaty) powód K. K. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego M. B. (pełnomocnictwo – k. 7) – wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) spółki akcyjnej Oddział w Polsce z siedzibą w W. kwoty 1.607,68 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 1.537,50 od dnia 26 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty i od kwoty 70,18 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że dochodzona kwota stanowi różnicę między przyznaną kwotą mającą stanowić zwrot kosztów związanych z najem pojazdu zastępczego a należnymi w tym zakresie kosztami dla powoda. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 19**)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. (**odpowiedź na pozew – k. 24-124**)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 31 marca 2011 roku doszło do zdarzenia, na skutek którego uszkodzony został pojazd marki V. (...) o nr rej (...) (rok produkcji 1995) należący do D. S.. Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A.

Oddział w Polsce z siedzibą w W.. (**druk zgłoszenia szkody – k. 90 – 91, wspólne oświadczenie o wypadku – k. 92, kopia polisy – k. 97**)

D. S. wynajął od R. N. auto zastępcze (rok produkcji 2005), które użytkował w czasie naprawy uszkodzonego pojazdu. Strony umówiły się, że czas najmu wynosić będzie 13 dni. Pojazd zastępczy był lepszym samochodem od uszkodzonego V. (**zeznania świadka R. N. – k. 142, zeznania świadka D. S. – k. 151**)

W dniu 5 maja 2011 r. R. N. wystawił fakturę VAT nr (...) opiewająca na kwotę 3.198 zł brutto za najem pojazdu zastępczego. Jako stawkę dzienną za najem pojazdu wskazano 200 zł netto. (**faktura VAT – k. 10**)

Przedmiotowa faktura została złożona u ubezpieczyciela (26.07.2011 r.) w wyniku czego, po przeprowadzeniu dodatkowych czynności (k. 59 – 66), decyzją z dnia 25 sierpnia 2011 r. (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W. przyznał D. S. kwotę 922,50 zł z tytułu kosztów w związku z najmem pojazdu zastępczego. Dodatkowo w decyzji wskazano, że za uzasadnione uznano 5 dni trwania najmu, zaś kwotę czynszu ustalono na 184,50 zł brutto (150 zł netto). (**decyzja – k. 58**)

Poszkodowany działając przez pełnomocnika nie zgodził się z kalkulacją przedstawioną z decyzji. (**korespondencja mailowa – k. 55 – 57**)

W dniu 29 września 2011 roku między M. S. a K. K. zawarta została umowa cesji praw do odszkodowania, na mocy której cesjonariusz nabył prawa cedenta do świadczeń związanych ze szkodą zarejestrowaną pod sygnaturą F 5842/11. (**umowa – k. 11 – 12**)

Pismem z dnia 10 lutego 2012 r. K. K. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.275,50 zł. Tytułem zwrotu kosztów poniesionych na wynajęcie pojazdu zastępczego zgodnie z fakturą VAT nr (...) z dnia 05 maja 2011 r. wraz z ustawowymi odsetkami naliczonymi od dnia wymagalności zapłaty. (**wezwanie – k. 51 – 54**)

W dniu 18 maja 2012 roku pozwany poinformowała D. S. oraz powoda, że po ponownym rozpatrzeniu wniesionych roszczeń odszkodowawczych przyznana została dopłata z tytułu wynajęcia pojazdu zastępczego w wysokości 738 zł. Pozwany wskazał, że uwzględnił dodatkowe 4 dni trwania najmu, stawkę zaś ustalono kwotę 184,50 zł brutto. (**decyzja – k. 18**)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu. Ponadto, co do zasady stan faktyczny był zgodny między stronami, zaś spór koncentrował się wokół wysokości kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Jednakże Sąd oceniając przedłożone przez strony dokumenty doszedł do przekonania, że przedstawiona na terminie rozprawy w dniu 24 kwietnia 2013 r. umowa najmu samochodu budzi wątpliwości. Zważyć bowiem należy, że bezspornie szkoda w pojeździe powoda wystąpiła w dniu 31 marca 2013 r. zaś umowa datowana jest na dzień wcześniejszy tj. na 30 marca 2013 r. Ponadto data początkowa i data końcowa umowy najmu zostały wpisane różnymi długopisami. Ostatecznie zaś postanowienia umowy stoją w sprzeczności z wystawioną fakturą VAT w zakresie umówionej stawki czynszu najmu samochodu. (umowa – kwota 180,- zł. + VAT, faktura – kwota 200,- zł. – netto)

Ponieważ istota sporu koncentrowała się na wysokości stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego, a w sprawie zaistniały rozbieżności w tej materii Sąd postanowił o dopuszczeniu z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego do spraw motoryzacji w celu wyceny rzeczywistych kosztów najmu pojazdu zastępczego w okresie od 31 marca 2011 r. do 11 kwietnia 2011 r.

Sąd dokonał oceny opinii biegłego sądowego z uwzględnieniem poziomu wiedzy, podstawy teoretycznej opinii, sposobu motywowania sformułowanych stanowisk, wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, uzasadnienia przedstawionych w niej poglądów. Zdaniem Sądu opinia została sporządzona rzetelnie. Twierdzenia biegłego zamieszczone w opinii poparte są rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Opinia biegłego zawiera wnioski, które są sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały. Opinia zawiera ponadto uzasadnienie

wymagane przez art. 285 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy przeanalizował wnikliwie przedmiotową opinię doszedł do wniosków, że należy podzielić w całości jej ustalenia. W ocenie Sądu opinia biegłego pozwoliła w sposób jednoznaczny ustalić okoliczności wymagające wiedzy specjalnej. Sąd nie doszukał się żadnych przesłanek, które podważałyby prawidłowość ustaleń biegłego. Tym samym, w ocenie Sądu opinia biegłego sądowego stanowiła istotny i obiektywny dowód w sprawie. Wskazać należy przy tym, że strona powodowa zakwestionowała przedstawione przez biegłego wyliczenia jednakże w pierwszej kolejności w ocenie Sądu nawet przy uwzględnieniu konieczności wyeliminowania jednego podmiotu (E. – k. 269), to średnia stawka czynszu najmu wynosiłaby 122,60 zł, co daje różnicę 2,40 zł od wyceny pierwotnej. Ponadto oceniając podnoszone zarzuty Sąd doszedł do wniosku, że stanowią one w istocie jedynie polemikę z ustaleniami biegłego, ponadto powód mimo złożonych zastrzeżeń pozostał w zakresie środków dowodowych biernych i nie zaprezentował żadnego kontrdowodu. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że poczynione przez biegłego ustalenia mogą stanowić podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd ocenił także zeznania świadków R. N. i D. S.. Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków, w zakresie, w jakim powołano je powyżej, albowiem są spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają, a nadto dały podstawę do ustalenia rzeczywistej treści łączącej strony umowy. W pozostałym zakresie Sąd nie opierał ustaleń na tych zeznaniach z uwagi na fakt, że okoliczności wskazywane przez świadków były, albo uogólnione bądź też wykazane zostały już w stopniu wystarczającym dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Na wstępie rozważań w niniejszej sprawie wskazać należało, że po stronie pozwanej doszło do reorganizacji. Spółka (...) przejęła – wg prawa brytyjskiego – (...) S.A., a następnie zmieniła swoją nazwę na (...). Powstał także (...) Oddział w Polsce, który to jest wpisany pod innym numerem KRS aniżeli (...) S.A. Oddział w Polsce. (k. 311, k. 165)

Przechodząc zaś do meritum problemu wskazać należy, że stosownie do art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1) a nadto wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§2)

Przelew jest umową, z mocy której wierzyciel-cedent przenosi na nabywcę-cesjonariusza wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Zgoda dłużnika na jej zawarcie jest potrzebna tylko wtedy, gdy w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią. Przelew wierzytelności nie może pogorszyć sytuacji dłużnika.

Wierzytelność - z wyjątkiem związanej z dokumentem na okaziciela i zabezpieczonej hipoteką - przechodzi na nabywcę solo consensu, tj. przez sam fakt zawarcia umowy. Umowa ta może być w zasadzie zawarta w dowolnej formie. Mają tu zastosowanie przepisy ogólne Kodeksu cywilnego co do formy czynności prawnych (art. 75¹-77 i 79-80). Jednostronne oświadczenie cedenta nie przenosi praw. Umowa dojdzie do skutku dopiero wtedy, gdy cesjonariusz przyjmie akt cesji. (por. H. Ciepła [w:] Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania, Dmowski Stanisław, Sychowicz Marek, Ciepła Helena, Kołakowski Krzysztof, Wiśniewski Tadeusz, Żuławska Czesława, Gudowski Jacek, Bieniek Gerard, LexisNexis, Warszawa 2011 (wydanie X), wydanie elektroniczne LexPolonica, art. 509 k.c.) Jednocześnie trzeba mieć na uwadze, iż skuteczne jest zbycie wierzytelności nieoznaczonej dokładnie w umowie przelewu, jeżeli można ją określić na podstawie treści stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika (tak SN w wyroku z 5 listopada 1999 r., III CKN 423/98, LexPolonica nr 343942, OSNC 2000, nr 5, poz. 92). W motywach powołanego wyroku Sąd Najwyższy stwierdził: „W świetle unormowania przyjętego w art. 509 k.c. przedmiotem przelewu może być wierzytelność (wierzytelności) przysługująca zbywcy wobec dłużnika. Powstaje zatem tylko pytanie, czy wierzytelność stwierdzona w sposób określony w umowie z 5 stycznia 1995 r. mogła być skutecznie zbyta.

Ocenę zaś samej umowy należy dokonać także przez pryzmat regulacji zawartej w art. 65 k.c. Zważyć należy, iż przedmiotowa umowa zawiera dokładne oznaczenie podmiotów, między którymi dochodzi do przelewu, oznaczenie wierzytelności oraz źródła jej powstania.

W tym świetle Sąd doszedł do przekonania, iż umowa cesji zawarta między powodem a D. S. jest skuteczna i ważna. Konsekwencją takiego stanu rzeczy jest więc wstąpienie pozwanego w prawa i obowiązki przysługujące D. S. w stosunku do pozwanego w związku z uszkodzeniem samochodu marki V..

Odnośnie prawnych podstaw powództwa, należy zaznaczyć, iż zgodnie z art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest nadto w przepisach szczególnych. W myśl art. 34 ust.1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki zniszczenia samochodu powoda, o czym świadczy przede wszystkim przejęcie odpowiedzialności przez pozwanego.

Roszczenie powoda oprzeć należy o treść art. 361 k.c., zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Nadto zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W ocenie Sądu brzmienie art. 361 § 2 k.c. w zw. z art. 363 k.c. daje podstawy by uznać, że naprawienie szkody, według przepisów kodeksu cywilnego, ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego uszczerbku, nie dopuszczając jednocześnie do nieuzasadnionego wzbogacenia poszkodowanego. Z kolei szkoda jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnicą między obecnym jego stanem majątkowym a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (tak SN w orzeczeniu z dnia 11.07.1957 roku, 2 CR 304/57, OSN 1958, nr III, poz. 76 oraz w uchwale w składzie 7 sędziów z dnia 22.11.1963 roku, III PO 31/63, OSNCP 1964, nr 7-8, poz. 128).

Zdaniem Sądu, utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia niewątpliwie stanowi szkodę majątkową. Normalnym bowiem następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego w sytuacji jego uszkodzenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Pozwany kwestionował wysokość stawki czynszu najmu pojazdu wskazując, że przewyższa ona średnią cenę rynkową na lokalnym rynku.

W ocenie Sądu argument ten zasługuje w okolicznościach sprawy niniejszej na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że jak wynika z samych zeznań świadka D. S. auto jakie wynajął było autem o wiele lepszym statusie niż uszkodzony samochód. Ponadto zachodziła także znacząca różnica w dacie produkcji obu pojazdów. Dodatkowo szkoda nastąpiła w dniu 31 marca 2011 r., a koniec umowy miał przypadać na 11 kwietnia

2011 r. to najem mógł trwać tylko w tym okresie, nie zaś od 30 marca 2011 r. Ostatecznie zaś w świetle sprzeczności ustaleń stron odnoszących się do wysokości dziennej stawki najmu tj. zgodnie z zeznaniami świadków miało być to 180 zł + VAT, natomiast w fakturze ujęto stawkę 200 zł + VAT i braku jakiegokolwiek dowodu na poniesienie tych kosztów Sąd uznał że oparcie się na wyliczeniach wskazanych przez biegłego zapewni odpowiednie oszacowanie zasadności przyjętej stawki czynszu.

Zatem skoro biegły wskazał, że stawka czynszu wynosiła średnio 125 zł (lub 122,60 zł jeśli wyeliminowany z obliczeń zostanie podmiot o nazwie E.) to stawka przyjęta przez stronę pozwaną była i tak wyższe niż należne świadczenie.

Zatem biorąc pod uwagę, że maksymalna stawka za cały najem mogła wynieść 1500 zł/1.471,20 zł (12 x 125 zł lub 12 x 122,60 zł), a pozwany wypłał na rzecz strony powodowej kwotę 1.660,50 zł, to powództwo jako przewyższające zasadną kwotę należało oddalić.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c.

W niniejszej sprawie Sąd w całości oddalił powództwo wytoczone przez K. K.. Dlatego też to powód jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązany jest zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu. Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony w pozwie. W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi poniesione koszty uwierzytelnienia dokumentów pełnomocnictwa załączonego przez A. K. w wysokości 62,42 zł (k. 180). Z tych względów Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

W toku procesu Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatki w wysokości 388,80 złotych (wynagrodzenie biegłego).

Sfinansowanie wydatku przez Skarb Państwa jest tymczasowe, kredytowe, podlegające na rozliczeniu w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji, z odpowiednim zastosowaniem zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Wydatki wchodzi, obok opłat, w skład kosztów sądowych i są związane z finansowaniem czynności niezbędnych do przeprowadzenia postępowania sądowego. Do wydatków art. 5 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych zalicza min. wynagrodzenie i zwrot kosztów poniesionych przez biegłych, tłumaczy oraz kuratorów ustanowionych dla strony w danej sprawie.

Stosownie zaś do treści art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W związku z tym Sąd orzekł że powód jako strona przegrana obowiązany jest do pokrycia wydatków poniesionych przez Skarb Państwa.

W związku z powyższym Sąd w punkcie 3 wyroku nakazał pobrać od powoda równowartość wydatku poniesionego tymczasowo przez Skarb Państwa tj. kwotę 388,30 zł. (por. pkt. 3 wyroku)

Zarządzenie:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.